

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/92/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6117204758
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zita Nagypálová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6117204758.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zity Nagypálovej a sudcov Mgr. Dušana Ďuriana a JUDr. Ľubomíra Šablu ako členov senátu, v spore žalobcu EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpený TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovanému M. O., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. XXXX/XX, XXX XX V. V., zastúpený advokátkou Mgr. Alenou Gregorovou, so sídlom Horná 54, 974 01 Banská Bystrica, v konaní o zaplatenie 4 383,10 € s príslušenstvom o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 20Csp/41/2017-116 z 31. 10. 2017, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi 4 383,10 €, úroky z omeškania 338,08 € a úroky z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 4 257,41 € od 09. 09. 2016 do zaplatenia v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku potvrdzuje.

II. Vo výroku o nároku žalobcu na náhradu trov konania voči žalovanému v plnej výške mení tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov prvoinštančného konania.

III. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom v plnom rozsahu vyhovel žalobe o zaplatenie zostatku úveru poskytnutého žalovanému právnym predchodcom žalobcu Slovenskou sporiteľňou, a. s., so sídlom Tomášikova 48, 832 37 Bratislava na základe zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 6. marca 2012 č. 5026275697. Zmluvu o splátkovom úvere zo dňa 6. marca 2012 posúdil súd prvej inštancie ako zmluvu spotrebiteľskú podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka podliehajúcu zákonu č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon č. 129/2010 Z. z.“) obsahujúcu všetky zákonom vyžadované náležitosti. Žalovaného obranu, že pre absenciu náležitostí zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o splátkovom úvere je úver bezúročný a bez poplatkov, vyhodnotil ako nedôvodnú s poukazom na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ č. C-42/2015 zo dňa 9. januára 2016 vo veci Home Credit Slovakia, a. s. c/a M. V., v ktorom Súdny dvor Európskej únie na prejudiciálnu otázku, či zmluva uzavretá na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami musí spresňovať vo forme amortizačnej tabuľky, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny odpovedal, že článok 10 ods. 2 písm. h) a i) Smernice č. 2008/48/ES (ďalej aj „smernica“) sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú nemusí vo forme

amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie istiny, dokonca tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave. Všeobecná záväznosť rozhodnutí súdov únie je podľa názoru súdu prvej inštancie daná zásadou zodpovednosti členského štátu za škodu, ktorú spôsobil porušením práva únie napríklad aj tým, že vydá súdne rozhodnutie, ktoré bude v zjavnom rozpore s judikatúrou súdneho dvora. Suma priznaná žalobcovi výkonom rozhodnutia je nesplatená istina úveru 4 257,41 € (žalobcovi postúpil pôvodný veriteľ pohľadávku na istine v celkovej výške 5 157,41 €, ale v čase od postúpenia pohľadávky do podania žaloby v tejto veci vykonal žalovaný úhrady 9 x po 100,- € v dňoch 21. 12. 2015, 25. 01. 2016, 16. 02. 2016, 23. 03. 2016, 22. 04. 2016, 18. 05. 2016, 23. 06. 2016, 05. 08. 2016 a 08. 09. 2016), úrok z úveru vo výške 39,80 € a úrok z omeškania vo výške 85,89 € vyčíslený z dlžnej istiny 5 157,41 € ku dňu postúpenia pohľadávky na žalobcu (4 257,41 + 39,80 + 85,89 = 4 383,10 €). Žalobcovi vznikol podľa názoru súdu prvej inštancie nárok aj na úrok z omeškania z dlžnej istiny 5 157,41 € odo dňa 24. 10. 2015 (deň nasledujúci po dni účinnosti postúpenia pohľadávky) až do zaplatenia v súlade s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Suma 338,08 € predstavuje vyčíslené úroky z omeškania za obdobie od 24. 10. 2015 do 08. 09. 2016 sadzbou 8,05 % ročne z klesajúcej istiny v dôsledku úhrad žalovaného po 100 € mesačne. Z neuhradenej istiny 4 257,41 € vyčíslenej ku dňu 09. 09. 2016 je podľa rozhodnutia súdu prvej inštancie žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania vo výške 8,05 % ročne až do zaplatenia istiny.

1.1 Žiadosti žalovaného, aby mu povolil súd vykonávať úhradu istiny s úrokom z omeškania v 100,- € mesačných splátkach súd prvej inštancie nevyhovel, keď žalovaný nepreukázal, že by jeho majetkové pomery odôvodňovali určiť povinnosť splatiť dlh v splátkach.

1.2 O trovách konania rozhodol súd podľa § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „C. s. p.“) a vzhľadom na úspech žalobcu priznal tomuto voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnej výške.

2. V odvolaní proti tomuto rozsudku žalovaný podľa § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku namietal, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil vec, ak s odkazom na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/2015, v ktorom Súdny dvor EÚ poskytol výlučne výklad smernice Európskeho parlamentu a Rady 87/102/EHS a nevyjadroval sa k zneniu zákona č. 129/2010 Z. z. účinného v Slovenskej republike, nevyhodnotil zmluvu o splátkovom úvere zo dňa 6. marca 2012 ako rozpornú so zákonom č. 129/2010 Z. z. z dôvodu, že zmluva o spotrebiteľskom úvere v súlade s § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z. z. (správne § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy - poznámka odvolacieho súdu) neobsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Ak zmluva o úvere túto náležitosť neobsahuje, úver sa podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. považuje za bezúročný a bez poplatkov. Súd prvej inštancie mal na prejednávajúcu vec aplikovať vnútroštátny zákon o spotrebiteľských úveroch a nie Smernicu č. 2008/48/ES. Výklad dotknutých ustanovení smernice Súdnym dvorom EÚ vo veci C-42/15 nemá vplyv na rozhodnutie v predmetnom spore. V zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ ohľadne priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci. Takýto záver vyplýva aj z rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 12C/5/2017 z 29. 06. 2017.

2.1 Žalovaný ďalej namieta, že podľa § 9 ods. 9 zákona č. 129/2010 Z. z. nemožno od spotrebiteľa požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere. V žalobcom predloženej zmluve nie sú uvedené žiadne individuálne dojednania ohľadne poplatkov za správu úveru, upomienky a podobne, ktoré si právny predchodca žalobcu z jednotlivých splátok úveru započítaval. Žalovanému boli poskytnuté finančné prostriedky vo výške 12 900,- €. Jednotlivými splátkami uhradil žalovaný spolu 11 057,61 €, teda na istine zostal žalovaný dlžný sumu 1 842,39 €, ktorú by chcel doplácať v zaužívaných splátkach po 100,- € mesačne. Ak by súd v súlade so zákonom o spotrebiteľských úveroch uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi len sumu 1 842,39 €, jeho úspech v konaní by predstavoval menej ako 50 %, čo by sa odzrkadlilo aj v rozhodnutí o nároku strán sporu na náhradu trov konania.

2.2 Žiadal, aby odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie (bez uvedenia, o čom by mal súd prvej inštancie a z akého dôvodu nanovo konať) a aby priznal žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného tvrdil, že zmluva o splátkovom úvere spĺňala všetky náležitosti, ktoré zákon č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy vyžadoval. Úver

bol poskytnutý žalovanému vo výške 12 900,- €. V článku I zmluvy sa zaviazal žalovaný splatiť úver s úrokovou sadzbou vo výške 8,90 % p. a. v pravidelných mesačných splátkach vo výške 369,90 € vždy k 15. dňu v mesiaci počnúc dňom 15. 04. 2012 do konečnej splatnosti úveru 15. 09. 2015. V článku II. bod 1 zmluvy sa žalovaný zaviazal zaplatiť poplatok za správu úveru 2,99 € mesačne a poplatok za poskytnutie úveru vo výške 239,- €. Podľa článku II. bod 2 zmluvy mal žalovaný zaplatiť poplatok za každú vystavenú upomienku vo výške 25,- €. V zmysle článku III. bod 3 zmluvy o splátkovom úvere žalovaný svojim podpisom na zmluve potvrdil, že sa pred uzatvorením zmluvy oboznámil so všeobecnými obchodnými podmienkami a so sadzobníkom a súhlasí s nimi a zaväzuje sa ich dodržiavať.

4. V písomnom podaní zo 7. februára 2017 žalovaný iba stručnejšie zopakoval dôvody odvolania a nič nové neuviedol.

5. V reakcii na toto písomné podanie poukázal žalobca na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/146/2017, v ktorom dovolací súd vyslovil názor, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy „výška“ alebo „počet“, či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ je za použitia eurokonformného výkladu potrebné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahrňuje. Od 1. mája 2018 sa legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstráni podľa názoru najvyššieho súdu možnosť rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktoré bolo možné (a potrebné) preklenúť už podľa dovtedajšej právnej úpravy jeho eurokonformným výkladom. Žalobca dal do pozornosti súdu aj bod 14 časti I. článku 1 Zmluvy o splátkovom úvere, podľa ktorého by na požiadanie dlžníka vyhotovila banka výpis o splátkach formou amortizačnej tabuľky bezplatne. V tomto podaní vyjadril žalobca súhlas s úhradou pohľadávky formou splátkového kalendára v pravidelných mesačných splátkach v minimálnej výške 100,- € mesačne až do úplného splatenia pod stratou výhody splátok.

6. Krajský súd príslušný na rozhodnutie o odvolaní žalovaného podľa § 34 C. s. p. prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania z dôvodu, že dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie nebolo potrebné doplniť ani zopakovať a prejednanie veci na odvolacom pojednávaní nevyžadoval dôležitý verejný záujem (§ 385 ods. 1 C. s. p.). Správnosť rozsudku súdu prvej inštancie skúmal odvolací súd len z hľadiska uplatneného odvolacieho dôvodu žalovaným, ktorým je podľa § 380 ods. 1 C. s. p. viazaný. Odvolací súd sám vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok (§ 380 ods. 2 C. s. p.) nezistil. Po preskúmaní veci a postupu súdu prvej inštancie pri jej rozhodovaní dospel odvolací súd k názoru, že rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej je potrebné podľa § 387 ods. 1, 2 C. s. p. potvrdiť z dôvodu, že je vecne správne. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje aj s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, konštatuje správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia a vo svojom rozhodnutí na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia uvádza:

7. Z listinných dôkazov doložených žalobcom k žalobe súd prvej inštancie správne zistil, že zmluva o splátkovom úvere uzavretá medzi veriteľom Slovenská sporiteľňa, a. s., Bratislava a dlžníkom žalovaným dňa 6. marca 2012 bola vyhotovená písomne, v súlade so zákonom č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia tejto zmluvy a nechýba v nej žiadna z povinných náležitostí podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. Priamo v zmluve o splátkovom úvere je uvedená výška poskytnutého úveru 12 900,- €, výška úrovej sadzby 8,90 % p. a., výška mesačnej splátky 369,90 € a jej splatnosť vždy k 15. dňu v kalendárnom mesiaci, splatnosť prvej splátky bola dohodnutá na 15. apríla 2012 a úver mal splatiť žalovaný v 42 mesačných splátkach najneskôr do 15. 09. 2015 (konečná splatnosť úveru). V zmluve je uvedená ročná percentuálna miera nákladov 11,11 %, uvedený je údaj o priemernej hodnote ročnej percentuálnej miery nákladov 13,68 % a celková čiastka, ktorú musí žalovaný zaplatiť v spojitosti s úverom bola vyčíslená konkrétnou sumou 15 535,75 €. Osobitne v časti II. sú prehľadne uvedené poplatky, ktoré hradí dlžník: spracovateľský poplatok 239,- € jednorázovo, poplatok za správu úveru 2,99 € mesačne a poplatok za každú vystavenú upomienku 25,- €. Všetky tieto informácie boli poskytnuté žalovanému aj formou osobitnej listiny Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, prevzatie ktorej potvrdil žalovaný 6. marca 2012 svojim podpisom.

8. Podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 30. 12. 2012 poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1.

9. V odpore proti platobnému rozkazu žalovaný potvrdil, že prevzal od pôvodného veriteľa finančné prostriedky vo výške 12 900,- € na základe úverovej zmluvy zo dňa 6. marca 2012 č. 5026275697 a uviedol, že na tento úver splatil už 10 429,89 € (pôvodnému veriteľovi sumu 9 529,89 € a žalobcovi 900,- €). Z dôvodu, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje údaj o výške, počte a termíne splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a v zmluve nie sú uvedené žiadne individuálne dojednania ohľadne poplatkov za správu úveru, upomienky a podobne, zostal žalovaný podľa svojich výpočtov dlžný na istine úveru len 2 470,11 €. Žalobca sa v písomnom podaní z 5. októbra 2017 podrobne vyjadril k odporu žalovaného, na ktoré žalovaný po jeho prevzatí žiadnym spôsobom nezareagoval, pojednávania vo veci samej sa žalovaný nezúčastnil, ani jeho právna zástupkyňa a v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie sa žalovaný bránil znovu len tým, že úver bol bezúročný a bez poplatkov z dôvodu absencie náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z. z.

10. Zákon č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy do 31. 12. 2012 vyžadoval, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka obsahovala aj výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia (§ 9 ods. 2 písm. k/, nie § 9 ods. 2 písm. l/ ako uvádza žalovaný) a podľa písm. r) výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe. Ustanovenie § 9 ods. 9 zákona č. 129/2010 Z. z. (od spotrebiteľa nemožno požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere) v čase uzavretia zmluvy o splátkovom úvere nebolo súčasťou zákona č. 129/2010 Z. z. Napriek tomu zmluva o splátkovom úvere obsahuje konkrétne dohodnuté poplatky za spracovanie úveru, za správu úveru, aj za upomienky.

11. Odvolaním sa na rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 12C/5/2017 z 29. 06. 2017 žalovaný tvrdí, že závery rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/2015 Home Credit Slovakia, a. s. proti Kláre Bíróovej (ďalej len „rozsudok C-42/2015“) nie sú pre právne posúdenie sporu aplikovateľné z dôvodu, že Súdny dvor Európskej únie nie je oprávnený poskytovať výklad vnútroštátneho práva a ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch sú odlišné ako ustanovenia Smernice 2008/48/ES, ktorá nemá priamy účinok v spore medzi jednotlivcami.

12. Civilný sporový poriadok v článku 2 zakotvuje základný princíp, že súd musí poskytnúť ochranu ohrozeným alebo porušeným právam a právom chráneným záujmom tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota podľa článku 2 ods. 2 Základných princípov C. s. p. je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

13. Za najvyššie súdne autority v Slovenskej republike sa považuje Ústavný súd Slovenskej republiky, Najvyšší súd Slovenskej republiky, ale aj Európsky súd pre ľudské práva a Súdny dvor Európskej únie.

14. Ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako súdu dovolacieho, vyjadrujú predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Do tohto pojmu však možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/150/2017 z 30. augusta 2018).

15. Prvoinštančný súd, Okresný súd Banská Bystrica, rozhodne nie je možné považovať za najvyššiu súdnu autoritu ani ojedinelé rozhodnutie tohto súdu za ustálenú súdnu prax. Žalovaný žiada, aby rozhodol odvolací súd v súlade s takým rozsudkom, ktorý bol uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13Co/397/2017 z 29. 11. 2018 zrušený a vec bola vrátená Okresnému súdu Banská Bystrica na ďalšie konanie. S názorom vyjadreným v rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 12C/5/2017 o nemožnosti aplikovať závery rozsudku C-42/2015 v právnom prostredí Slovenskej republiky odvolací súd nesúhlasí a odlišný záver vyjadril senát 17Co Krajského súdu v Banskej Bystrici už v rozsudku sp. zn. 17Co/790/2015 z 25. januára 2017 (súd prvej inštancie uvádza nesprávnu

spisovú značku 17Co/53/2015), kde vyslovil názor, že rozsudok C-42/2015 je pre vnútroštátne súdy záväzný z hľadiska výkladu ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z., i keď právo Európskej únie de iure neustanovuje všeobecnú záväznosť rozhodnutí súdov únie, ale táto záväznosť je daná zásadou zodpovednosti členského štátu za škodu, ktorú spôsobil porušením práva únie napríklad aj tým, že vydá súdne rozhodnutie, ktoré bude v zjavnom rozpore s judikatúrou súdneho dvora (Köbler C-224/01, 30. september 2013).

16. Správnosť názoru odvolacieho súdu, že rozsudok C-42/2015 má vplyv na interpretáciu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. potvrdzuje aj neskoršia rozhodovacia činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý v uznesení sp. zn. 3Cdo/146/2017 z 22. februára 2018 uviedol, že smernica ako špecifický prameň práva (norma práva) Európskej únie vyžaduje od členských štátov, aby dosiahli cieľ sledovaný smernicou prijatím transpozičných opatrení vo svojom právnom poriadku. Členský štát musí transpozíciu smernice uskutočniť spôsobom plne zodpovedajúcim potrebám jasnosti a určitosti. Na tento účel musia byť ustanovenia smernice vykonané tak, aby bola ich záväznosť nespochybniteľná a aby sa zachovala ich konkrétnosť, presnosť a jasnosť, nakoľko v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, vnútroštátne súdy musia skúmať, či môžu normu práva Európskej únie transponovanú určitým zákonom vykladať eurokonformne. Tento nepriamy účinok smernice nie je absolútny - eurokonformný výklad zákona nemôže nahradiť výslovné znenie zákona; v opačnom prípade by išlo o výklad contra legem. To však nič nemení na tom, že zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa súdy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť. Rozsudok C-42/2015 konštatoval, že smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ktorej výklad Súdny dvor EÚ vo veci C-42 poskytol; žalovaný v odvolaní nesprávne uvádza, že Súdny dvor EÚ vo veci C-42/2015 poskytol výlučne výklad smernice Európskeho parlamentu a Rady 87/102/EHS) bráni členským štátom, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 smernice. Úmyslom zákonodarcu podľa rozhodnutia najvyššieho súdu bolo transponovať smernicu v celom rozsahu do zákona č. 129/2010 Z. z. a jeho zámerom nebolo, aby novoprijímané ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. bolo v rozpore s článkom 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES. To je skutočnosť, na ktorú musí podľa najvyššieho súdu vziať zreteľ vnútroštátny súd pri aplikácii ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z., ktorý ustanovoval, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Eurokonformným výkladom predmetného ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z., ktorý je v danom prípade nielen možný, ale podľa názoru dovolacieho súdu aj potrebný je potrebné dospieť k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z. z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“, či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu treba dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Podľa presvedčenia dovolacieho súdu zohľadňujúceho aj účel zákona, ktorý je vyjadrený v dôvodovej správe, teda ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. neupravuje požiadavku odlišnú od toho, ako ju vymedzuje článok 10 ods. 2 písm. h) smernice. Splácanie úveru anuitným spôsobom znamená, že úver je splácaný v pravidelných mesačných splátkach. Anuitnou splátkou sa rozumie splátka, ktorá má rovnakú (nemennú) výšku počas celej doby platnosti úveru; v závislosti od splácania (priebehu amortizácie) úveru sa však mení vnútorná skladba anuitnej splátky (klesá v nej podiel úrokov a zvyšuje sa podiel istiny). Ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. nevyžadovalo (pri eurokonformnom výklade), aby zmluva o úvere obsahovala presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok, to znamená určenie, aká časť každej jednotlivkej splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky. Najvyšší súd vychádzajúc z účelu smernice, právnych záverov vyjadrených v rozsudku C-42/2015, účelu § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. a vlastných čiastkových právnych záverov vyjadrených v citovanom rozhodnutí uzavrel, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) (v znení účinnom do 31. 03. 2015 - poznámka odvolacieho súdu) hovorí o výške, počte, termínoch splátok, istiny, úrokov a iných poplatkov je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej

položke (t. j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahrňuje istinu, úroky a iné poplatky.

17. K rovnakému záveru dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v uznesení sp. zn. 5Cdo/132/2017 z 29. októbra 2018, v ktorom poukázal aj na iné rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/56/2018, sp. zn. 4Cdo/211/2017 s tým, že túto rozhodovaciu prax najvyššieho súdu je potrebné v zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/29/2017 z 24. januára 2018, ktoré bolo na zasadnutí občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR dňa 9. októbra 2018 prijaté na uverejnenie v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov SR považovať za ustálenú v zmysle článku 2 ods. 2 Civilného sporového poriadku.

18. Súd prvej inštancie teda dospel k správne právnemu záveru, že spôsob vymedzenia splátky úveru v zmluve o splátkovom úvere, od ktorého žalobca odvodzuje svoj nárok je zodpovedajúci zmyslu zákona č. 129/2010 Z. z. a nerozčlenenie tejto splátky na splátku istiny, úrokov a poplatkov nespôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. Neobstojí ani druhý argument odvolateľa pre posúdenie úveru ako bezúročného a bezpoplatkového, že v zmluve neboli dohodnuté žiadne poplatky, keď výslovné z článku II zmluvy o splátkovom úvere vyplýva, že bola dohodnutá konkrétna výška poplatkov za spracovanie úveru, za správu úveru a upomienky. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku o nesprávnom právnom posúdení veci nebol uplatnený dôvodne.

19. Z iného dôvodu, než že by mal byť úver bezúročný a bez poplatkov žalovaný výšku dlhu nespochybnil. V prílohe č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok č. 1237/2015/CE medzi EOS KSI Slovensko, s. r. o. a Slovenskou sporiteľňou, a. s. Bratislava zo dňa 23. 10. 2015 vyplýva žalobcom tvrdená výška dlhu na istine ku dňu postúpenia pohľadávky 5 157,41 €, výška dlhu na riadnych úrokoch z úveru ku dňu postúpenia pohľadávky 39,80 € a výška dlhu z titulu úroku z omeškania ku dňu postúpenia pohľadávky 85,89 €. Sám žalobca uviedol v žalobe, že po postúpení pohľadávky zaplatil žalovaný ďalších 900,- €, čím klesla výška dlhu na istine zo sumy 5 157,41 € na 4 257,41 €. Žalobca nežiadal priznať riadne úroky za obdobie po postúpení pohľadávky z pôvodného veriteľa, iba priznať úroky z omeškania odo dňa nasledujúceho po účinnosti postúpenia pohľadávky, ktoré za obdobie od 24. 10. 2015 do 08. 09. 2016 vyčíslil sumou 338,08 €. V súdnom spise je založená kópia oznámenia Slovenskej sporiteľne, a. s. o postúpení pohľadávky na žalobcu z 30. októbra 2015 s usmernením, na aký účet v prospech žalobcu má žalovaný splácať dlh. Dôkazom o doručení tohto oznámenia je, že žalovaný po postúpení pohľadávky plnil v mesačných splátkach 100,- € na účet žalobcu. Preukázaná je aj výzva žalobcu adresovaná žalovanému na úhradu pohľadávky z 10. 11. 2015 v celej výške k 20. 11. 2015, ktorej predchádzala ešte výzva pôvodného veriteľa Slovenskej sporiteľne, a. s. Bratislava z 09. 09. 2015, aby dlžnú sumu zaplatil žalovaný do 15 dní od doručenia výzvy. Na základe týchto zistení súd prvej inštancie dôvodne priznal žalobcovi aj úroky z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

20. Žalovanému sa nepodarilo v odvolaní spochybniť správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie ku dňu jeho vydania 31. 10. 2017. Prípadné zníženie dlhu po rozhodnutí súdu prvej inštancie nemá vplyv na vecnú správnosť rozsudku okresného súdu v čase jeho vydania a žalovaným poukázané platby musia byť zohľadnené v prípadnej exekúcii podľa § 61k ods. 1 písm. a) zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov, podľa ktorého súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku. Exekučný titul vznikol vydaním rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica. Rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie má vplyv iba na jeho právoplatnosť a vykonateľnosť.

21. Podľa § 232 ods. 1, 2, 3 Civilného sporového poriadku vykonateľnosť je vlastnosť súdneho rozhodnutia ukladajúceho povinnosť plniť, ktorá spočíva v možnosti jeho priamej a bezprostrednej vynútiteľnosti zákonnými prostriedkami. Ak súd uložil v rozsudku povinnosť plniť, rozsudok je vykonateľný márnym uplynutím lehoty na plnenie, ak nie je ustanovené inak. Lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.

22. Žalovaný už v priebehu prvoinštančného konania požadoval, aby mu súd uložil splniť dlh žalobcovi v mesačných splátkach po 100,- €, čím požaduje určiť dlhšiu než zákonnú trojdňovú lehotu na plnenie podľa § 232 ods. 3 C. s. p. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie uvádza, že žalovaný dôvody

na predĺženie paričnej lehoty (lehoty na plnenie) nepreukázal. Aj keď žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného súhlasil so splátkami dlhu podľa žiadosti žalovaného, odvolací súd nezmenil rozsudok súdu prvej inštancie v časti o paričnej lehote z dôvodu, že zákon na určenie dlhšej než trojdňovej lehoty vyžaduje zistenie, že ide o odôvodnený prípad a rozhodnutie o dlhšej paričnej lehote nie je závislé od vôle žalobcu. I napriek rozhodnutiu súdu o povinnosti žalovaného plniť žalobcovi v lehote troch dní môžu strany sporu vzájomne akceptovať žiadosť a súhlas s plnením v splátkach.

23. Súd prvej inštancie rozhodol o nároku úspešného žalobcu na náhradu trov konania nevykonateľným výrokom, v ktorom neuložil žalovanému povinnosť nahradíť žalobcovi trovy konania a neurčil lehotu na plnenie. V zmysle uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/41/2016 z 25. 05. 2017 rozhodnutie o trovách konania priznávajúce ich náhradu musí byť vykonateľné (§ 232 ods. 1 C. s. p.), pretože podľa výslovného znenia ustanovenia § 262 ods. 2 C. s. p. rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník) už len o výške náhrady trov konania (a v prípade zastúpenia advokátom podľa § 263 ods. 1 C. s. p. aj o prijímateľovi tejto náhrady). To znamená, že súd prvej inštancie v rozhodnutí podľa § 262 ods. 2 C. s. p. nemôže rozhodnúť o uložení povinnosti jednej sporovej strane zaplatiť náhradu trov konania druhej sporovej strane. O povinnosti nahradíť trovy konania preto musí rozhodnúť súd rozhodujúci o nároku na náhradu trov konania podľa § 262 ods. 1 C. s. p. Tomu musí zodpovedať aj formulácia tzv. náhradového výroku, t. j. musí v ňom byť uvedené, kto a komu má zaplatiť náhradu trov konania s tým, že iba o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie. Len takouto formuláciou výroku o náhrade trov konania bude splnená požiadavka zákona, aby rozhodnutie súdu o nároku na náhradu trov konania v spojení s rozhodnutím o výške tejto náhrady bolo vykonateľné, teda aby bolo spôsobilým exekučným titulom pre prípadné vynútenie ním uloženej povinnosti. Odvolací súd zmenil výrok rozsudku súdu prvej inštancie o náhrade trov konania len z dôvodu, aby bolo vykonateľné a lehotu na plnenie určil na tri dni od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania. Vo výroku o náhrade trov konania bolo potrebné rozhodnutie súdu prvej inštancie zmeniť podľa § 388 C. s. p., aby bolo vykonateľné.

24. Rovnakým spôsobom podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. rozhodol odvolací súd aj o nároku žalobcu na náhradu trov odvolacieho konania, v ktorom v celom rozsahu uspel. Aj v prípade náhrady trov odvolacieho konania bude rozhodovať o výške trov odvolacieho konania súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 C. s. p., z tohto dôvodu aj lehota na plnenie náhrady trov odvolacieho konania je viazaná na právoplatnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov odvolacieho konania.

25. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v § 421 odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C. s. p. (§ 421 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C. s. p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C. s. p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie môže podať strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).